

DOCUMENTAIRE

Leanne in de klas van Juf Kiet: een klein slim, leergierig meisje dat verrassend pittig van zich afbijt.

Juf Kiet belichaamt 'Wir schaffen das'

Tijdens IDFA is er één film het gesprek van de dag, over juf Kiet, een lerares die een klasje vluchtelingenkinderen bestiert. Vanaf deze week ook te zien in andere bioscopen.

Juf Kiet hadden we allemaal wel willen hebben. De Brabantse lerares Kiet Engels is het titelpersoneel van de documentaire *De kinderen van Juf Kiet*. Streng en rechtvaardig. Geduldig en consequent. Maar de vluchtelingenkinderen in haar klas zijn de echte hoofdpersonen: de bazige Haya, de kleine Leanne, de Macedonische Branche op wie iedereen verliefd is, de getraumatiseerde Jorj uit Syrië.

De nieuwe documentaire van het filmmakende echtpaar Peter en Petra Lataster-Czisch is halverwege het International Documentary Filmfestival Amsterdam het gesprek van de dag. *The Guardian* prees de film om z'n eenvoud en helderheid.

We spreken de beide regisseurs in de festivalhectic. Kiet Engels is ook een veelgevraagde gast voor diverse media, maar, aldus Peter Lataster: „Die weet heel goed wat ze wel en niet wil. *Nieuwsuur* is te laat, want ze moet de volgende dag weer voor de klas staan.”

Een jaar lang filmde ze. Op ooghoogte van de kinderen. „Dat was de belangrijkste keuze van de film.” En verder lieten ze zich leiden door hun intuïtie. Petra Lataster-Czisch: „Haya viel ons meteen op. Ze was angstig en bezitterig tegelijk. We wisten dat Kiet als pedagoog het vermogen heeft om dat gedrag aan te pakken. Op Leanne werd je onmiddellijk verliefd: een klein slim, leergierig meisje. Daar tegenover wilden we nog een jongetje plaatsen, het liefst met een broertje...” Lataster: „En toen kwam dus Jorj met zijn broertje binnen.” Lataster-Czisch: „Als op bestelling. We kenden zijn achtergrond nog niet, maar het was meteen duidelijk dat hij de clown van de klas zou worden. Van meet af aan stond vast dat we het verhaal via de kinderen moesten vertellen. Een goede pedagoog herken je aan de kinderen. Dat was ook de voorwaarde van Kiet om mee te werken.”

Lataster: „Als er iets is wat de film zegt, dan is het dat als we willen dat die kinderen goed integreren, we extra ons best moeten doen. Dat zuinige Hollandse van 'we moeten het niet te gezellig voor ze maken' is volgens mij totaal contra-productief. Dat laat Kiet Engels zien. Zij belichaamt Angela Merkels „*Wir schaffen das*”.

Zes jaar geleden zette Engels de instroomklas op, om vluchtelingenkinde-

Deze kinderen hebben iets extra's nodig

ren uit Hapert en omgeving die anders naar een speciale school moesten een alternatief dichterbij te bieden. Lataster-Czisch: „Zij was ook vanuit haar onderwijservaring van mening dat je deze kinderen zo snel mogelijk met de Nederlandse taal in aanraking moet laten komen, en het beter was om op een gewone basisschool een speciale klas in te richten van waaruit zij kunnen doorstromen.”

Er zit een mooie spanning in de film tussen hoe gewoon de kinderen zijn, en de tragiek van hun verhalen. Tussen de veerkracht die ze hebben, en de sociale skills die ze leren. Lataster: „We waren voortdurend op zoek naar kleine interacties, zoals Haya en Branche die elkaar niet kunnen verstaan, maar toch iets moois met elkaar hebben.”

Juf Kiet is een observerende documentaire, dus de antwoorden moeten uit de beelden komen. Hebben ze na een jaar met deze kinderen zelf nog vragen? Lataster: „Vooral hoe het verder met deze kinderen gaat. Ik hoop dat kijkers met een positief gevoel de bioscoop uitlopen, maar zich ook afvragen hoe ze straks worden opgevangen. Die kinderen hebben echt iets extra's nodig. Staat er nog een Juf Kiet voor ze klaar?”

Dana Linssen